

ПРЕС КЛИПИНГ

14-15. септембар 2013.

НАСЛОВИ

- Србија на леђима 287.000 радника; (стр.2)
- Сива економија гута милијарде евра; (стр.3)
- До пензије 100 комисија; (стр.4)
- Знате ли зашто радимо 8 х дневно ?; (стр.6)
- Није радник роба па да се изнајми; (стр.6)
- Италија: најјачи синдикати Европе; (стр.8)
- Синдикалци држе у шапи лабуристе; (стр.9)
- Хрватски Валенса је добро плаћен; (стр.10)
- Директори празних ценова; (стр.11)
- Достигнуће аустријских синдиката: годишње 14 плата; (стр.13)
- Отварају фирме да би прехраниле породицу; (стр.14)
- Плата 400 евра, а дажбине 520; (стр.15)
- Арапски долари одлажу банкрот; (стр.17)
- СИЕПА: За субвенције за радна места дато 300 милиона евра; (стр.19)
- Чека нас поскупљење струје, воде, грејања... ; (стр.20)
- Синдикати и послодавци: Смањити порез, повећати плате; (стр.21)
- 100.000 богаташа уопште не плаћа порез на зараде; (стр.23)
- Здравствене књижице за труднице тек од октобра; (стр.25)
- Синдикат: Хитно увести ред у полицију; (стр.25)
- Синдикати и послодавци: Смањити порез, повећати плате; (стр.27)

Србија на леђима 287.000 радника

Д. Маринковић

Тек сваки 25. становник наше земље ради у производњи, што је обележје крајње сиромашних земаља. У Београду и Новом Саду број запослених у индустрији од 1989. преполовљен. Приватизација представља завршни ударац у уништењу радничке класе

ИНДУСТРИЈСКА производња у Србији, упркос тренутним искорацима, одавно је на коленима. Тек сваки 25. становник наше земље ради у производњи, што је обележје сиромашних афричких земаља. Чињеница је да су две хиљаде биле године финалне девастације српске индустрије, која је почела још почетком деведесетих година прошлог века.

- Као последица свега, 2012. године смо имали само 287.000 запослених у производњи, на укупно 7,3 милиона становника, по чему смо у рангу Намибије, Боцване, Етиопије, Сао Томе и Принципа - каже, за „Новости“, Драгољуб Рајић, председник Уније послодаваца Србије.

Транзиција у Србији је подбацила зато што није било квалитетног плана реиндустријализације, већ се рачунало да ће она сама по себи доћи са приватизацијом.

- Онда се десило да је приватизација имала много мањкавости, обиловала корупцијом и куповином фирми од стране сумњивих власника који нису имали стварну жељу да унапреде производњу - додаје Рајић.

Онај део индустрије који је доласком страних инвеститора ипак преживео није био довољан да одржи приходе на нивоу целокупне српске економије, а други ресурси који могу бити основа индустријског развоја, а којима Србија располаже, нису стављени у функцију. То су могућности за развој рециклажне индустрије, обновљивих извора енергије, већи развој индустрије органске хране, подизање капацитета Дунава као европске транспортне жиле-куцавице и друго.

ЗАСТАРЕЛИ ПОГОНИУ БЕОГРАДУ су пострадали некадашњи гиганти, јер је држава пре првих покушаја приватизације требало да изврши њихово реструктурирање, а тек онда да пронађе нове власнике или стратешке партнере. Како то није урађено, а будући да је у Србији присутан висок ниво корупције, озбиљни инвеститори нису хтели да преузму фабрике које су имале огромне дугове, нефункционалне и застареле погоне и значајан вишак запослених.

Економиста Мирослав Здравковић указује да је број запослених у индустрији у Београду смањен од 1989. до 2012. године са 160.000 на 70.000 радника. У Београду има највише индустријских радника, четири пута више од другог по броју радника Новог Сада.

- Најбоље је прошао Нови Сад, у коме је број „само“ преполовљен, а од Београда, у коме је смањење 56,5 одсто, боље су прошли још и Сремски, Колубарски, Браничевски и Средњебанатски округ - закључује Здравковић.

- Имамо седам општина које су повећале број индустријских радника, 18 општина које су смањиле број за 30 до 40 одсто, и у 116 општина које су више него преполовиле број радника.

У синдикатима тврде да је радничка класа у Србији нестала деведесетих година. Погрешне политике су довеле до санкција, ратова и потпуног урушавања наше индустрије.

- Све до 2000. године, али и касније, фабрике су имале социјалну, а не економску функцију - наглашава Ранка Савић, председница Асоцијације слободних и независних синдиката АСНС.

- Држава субвенцијама одржава привидно фабрике у животу и на тај начин купује социјални мир. Почетком 2001. године долази до приватизације, која представља завршни ударац у уништењу радничке класе.

Потпуно погрешне приватизације не доводе до ревитализације фабрика, него до њиховог уништења.

- Некада успешне фабрике данас су само зграде са машинама које једино могу ићи у старо гвожђе - тврди Савићева. - Радници из таквих фабрика имају знање и вештине од пре 20 година. И док земље ЕУ улажу огромна средства у економију знања, дотле наши некадашњи гиганти преживљавају захваљујући субвенцијама државе. Пре десет година у земљама ЕУ у индустрији је било потребно 60 одсто неквалификованих и полуквалификованих радника. Данас је у том истом сектору 60 одсто људи са факултетом. Ако свему додамо и друге проблеме са којима се Србија суочава, а пре свега несигурност инвестиција, лошу инфраструктуру, светску економску кризу - уопште не чуди зашто данас имамо радничку класу само у траговима.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/ekonomija/aktuelno.239.html:453866-Siva-ekonomija-guta-milijarde-evra>

Сива економија гута милијарде евра

Д. Маринковић

Кроз нелегално "сиво" тржиште, Србија годишње, према грубим проценама, губи од милијарду и по до три милијарде евра. На 100 килограма воћа 60 се прода испод руке

КРОЗ нелегално "сиво" тржиште, Србија годишње, према грубим проценама, губи од милијарду и по до три милијарде евра, колико би могло да се слије у државни буџет. Наша земља и даље држи рекорд у нелегалној економији, која односи трећину бруто друштвеног производа. Чак 15 одсто више него у земљама средње и источне Европе.

Поред мањка државне прихода, сива економија смањује и легалну запосленост, а контрола здравствене исправности производа који се продају у тој зони практично не постоји.

У Унији послодаваца Србије упозоравају да, осим штете за државне приходе због ненаплаћеног ПДВ-а, пореза на зараде, акциза и неопорезоване добити, сива економија смањује и легалну запосленост, а контрола здравствене исправности производа који се продају у тој зони практично не постоји.

У нелегалном промету највише је производа који се и најчешће користе, попут хране, обуће и неких хемијских производа. Сиве економије има у свим областима и свим деловима земље. У западној Србији од сваких 100 килограма воћа 60 килограма прода се на сивом тржишту, док на југу земље свака друга мајица власника промени испод руке.

Све чешће и дуван заврши на улици. На сваки проценат који склизне из легалног у нелегалну трговину држава изгуби око 10 милиона евра на годишњем нивоу. Примера ради, од сваког килограма резаног дувана који се нелегално прометује држава изгуби више од 8.000 динара.

ДО ПРОСЕКА ЕУПРЕМА проценама, потребно је три до пет година Србији да ниво сиве економије сведе бар на ниво региона, а чак десет година на ниво Европске уније. Поједине студија показују да је чак 28 одсто предузећа у сивој зони. Највише њих је у грађевинараству - 43 одсто, а у врху су и пољопривреда - 34 одсто, али угоститељство и саобраћај - око 30 одсто.

У Унији послодаваца Србије решење за сузбијање сиве економије виде у заједничком раду надлежних државних служби и ригорозној казненој политици.

- То је неопходно, јер се налазимо у парадоксалној ситуацији у којој се држава задужује како би покрила недостатак новца у буџету, док огромне количине новца, пак, сваке године исцуре неформалним токовима - каже Драгољуб Рајић, председник Уније послодаваца Србије и додаје да прво на шта треба да се односе мере реконструисане владе, јесте управо сива економија и проширење пореског обухвата.

Директор Пореске управе Иван Симич изјавио је да очекује да ће наплата пореза и доприноса у 2013. години бити у складу са планом предвиђеним ребалансом буџета, као што је била и за првих осам месеци ове године.

- Може да се деси да га делимично и премашимо, јер се крајем године потрошња повећава и тиме може да се повећа и редовна наплата пореза - рекао је Симич. - Промена појединих пореских стопа не би пуно утицала на рад Пореске управе, али да сада, када су у току велике промене у начину подношења пријава, не би смело да дође до промене неких образаца или система.

Симич је рекао да ће Пореска управа и даље спроводити политику "нулте толеранције" на пореску недисциплину.

- То је једино правилно што се може радити - навео је он.

- Разговарао сам са новим министром финансија Лазаром Крстићем. Ствари остају у даље какве су биле до сада, ми радимо свој посао. Што се тиче контроле издавања фискалних рачуна, настављају се свакодневне контроле и примећено је да поједини угоститељски објекти у вечерњим сатима и током викенда не издају рачуне, већ папириће на којима се уопште не види ко их је издао.

НАПЛАТА ПОРЕЗА

ПРЕМА подацима Пореске управе, за првих осам месеци прошле године, наплаћена је 791 милијарда динара, а у истом периоду ове године 851 милијарда. Раст наплате пореза и доприноса од јануара до августа ове године у поређењу са истим периодом лане је 7,6 одсто. Симич је истакао да је принудна наплата у августу била већа него што је била у јулу за око милијарду динара, пошто је у јулу наплаћено око 1,4 милијарде динара, а у августу око 2,5 милијарди.

<http://www.novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:454013-Do-penzije-100-komisija>

До пензије 100 комисија

Б. Стјеља

Међу европским земљама, Србија има далеко најригорозније прописане услове за одлазак у инвалидску пензију. Решење добијају само они запослени које је болест толико угрозила да више нису способни ни за један једини посао

У прошлој години предато је 31.409 захтева за остваривање права на инвалидску пензију

ИСТИЧЕ пуна деценија од када се у Србији примењују ригорозна правила која сваки одлазак у инвалидску пензију чине готово немогућим. На идеју да се усвоји закон какав не познаје

ниједна земља у Европи, ондашње власти су дошле јер су се до 2003. у Пензијском фонду решења о инвалидским пензијама делила шаком и капом.

Рез је, пре тачно десет година, направљен како би се спречила даља „продукција“ инвалидских пензионера, а уједно у будућности драстично смањио њихов број у укупној структури пензионера. У овом исправљању кривих Дрина страдали су најслабији, јер, осим што је смањен број манипулација, цех плаћају сви који „нису довољно“ болесни, али ни довољно способни да раде. У Фонду ПИО објашњавају да у нашој земљи инвалидски пензионер може бити само онај грађанин који није у стању да ради ниједан посао, односно - само онај који је стопроцентно неспособан!

- Право на инвалидску пензију може се остварити када се утврди потпуни губитак радне способности, а при томе се тај губитак не односи на посао, радно место или квалификацију коју осигураник има, већ на општу радну способност - потврђује Јелица Тимотијевић из Фонда ПИО. - Од када је усвојен Закон о пензијском и инвалидском осигурању из 2003. године, значајно су измењени критеријуми за остваривање права на инвалидску пензију, па више не постоји преостала радна способност (ИИИ категорија) ни скраћено радно време (ИИ категорија), већ се цени општа радна способност, а не посао који неко обавља. Земље у окружењу задржале су преосталу радну способност.

БРОЈЕ СТАЖПРАВО на инвалидску пензију може се остварити када се утврди потпуни губитак радне способности.

Ако је узрок инвалидности повреда на раду или професионално обољење, није битно која је дужина радног стажа, али ако је инвалидност последица болести или повреде ван посла потребно је најмање пет година осигурања. Изузетак су осигураници код којих је инвалидност настала пре 30. године живота.

Ова „тактика“ је показала резултате, па је удео инвалидских пензионера све мањи. У прошлој години предато је 31.409 захтева за остваривање права на инвалидску пензију, али је позитивно решење добило свега 35 одсто осигураника. Међу онима који су добили решење готово сваки трећи је био са тешким обољењем система крвотока, а након овог најучесталијег узрока инвалидности, следе тумори, душевни поремећаји, болести мишићно-коштаног система и везивног ткива.

У Фонду ПИО кажу да је пре десет година број захтева био далеко већи и да су услови за одлазак у инвалидску пензију били знатно либералнији.

Зато је, на пример, 1997. године у укупном броју пензионера (1.460.306) било 30 одсто инвалидских (438.401), да би на крају прошле године међу 1.703.140 најстаријих тек 20 одсто (342.741) имало овакав „статус“. Данас у Србији 337.089 пензионера прима инвалидску пензију, која, у просеку, износи 23.206 динара и нижа је за три „црвене“ од прихода старосних пензионера.

- Када посматрамо структуру пензионера по врсти права коју користе, 1960. године је било 40,14 одсто инвалидских пензионера - каже Тимотијевићева. - Од почетка седамдесетих, инвалидских пензионера је било нешто мање, да би осамдесетих година опет стигли на ниво од око 40 одсто.

БРОЈКЕ

90 лекара вештака различитих специјалности ради у целом Фонду ПИО
19 година је у просеку трајао радни стаж инвалидског пензионера
40,919 инвалидских пензионера живи са минималцем од 13.156 динара

Знате ли зашто радимо 8 x дневно ?

ИЗВОР: ПОСЛОВНИ ДНЕВНИК

Крајем 19. и почетком 20. века, раднички синдикати су успели да изборе осам сати рада дневно за раднике у индустрији.

Недавно су Американци обележили Дан рада и на један дан затворили врата својих канцеларија како би дан провели са породицом. Остатак света празник рада слави први дан маја кад су радници у САД започели борбу за осмочасовно радно време.

Иако је 1867. у Илиноису доносен закон којим се радницима гарантује осмочасовни радни дан, послодавци су у почетку одбијали сарадњу .

Првог маја те године у Чикагу је започео штрајк који се претворио у сукобе полиције и демонстраната. Полиција је незадовољне раднике притиснула силом и на тај начин омогућила послодавцима да наставе да крше закон.

Председник САД је 1869. издао проглас којим се државним радницима гарантује осмочасовно радно време, но радници у приватном сектору могли су само да се надају да се закон на нивоу државе и њима омогућити једнака права.

Крајем 19. и почетком 20. века, раднички синдикати су успели изборити осам сати рада дневно за раднике у индустрији, али већини је Американаца то је за руком пошло тек средином 50 - их година 20. века.

Није радник роба па да се изнајми

ИЗВОР: ДНЕВНИК

Београд -- Рад на црно или у сивој зони веома је распрострањен у Србији, а све чешћи вид запошљавања, који додуше закон не забрањује, је рад преко агенција на лизинг.

Да ли ће измене и допуне Закона о раду донети промене које ће у значајнијој мери заштити радника и његово достојанство видеће се ускоро, али по речима председника Савеза самосталних синдиката Србије Љубисава Орбовића, суштина није у променама постојећих

прописа већ у поштовању законских одредби те свести да ће се, у супротном, сносити последице.

По неким проценама, у Србији се око 60 агенција бави такозваним запошљавањем радника на лизинг, а уз оне које поштују важеће прописе постоје и оне које раде супротном свим нормама.

"Запошљавање преко агенција све више узима маха, а у многим случајевима се радницима ускраћује остваривање и основних права, губи се достојанство рада и радник постоје роба која се може изнајмити на одређено време, у одређеној количини – по потреби", каже Орбовић.

"Ангажман преко агенција за запошљавање радника своди на робу и слободно могу да кажем да они постају савремени робови. Раде када и колико послодавцу треба, не задржавају се дуго на истом радном месту, раде у различитим делатностима и могућност организовања је сведена на најмању могућу меру, што додатно отежава њихов положај".

По његовим речима, потребно је да надлежни, а пре свега државни органи, инспекцијске службе, поштре контролу и на тај начин допринесу увођењу реда у тој области. Закони се морају поштовати, указује Орбовић, а ако се и надаље појединим послодавцима буде гледало кроз прсте, промене радног законодавства никога ни на шта неће обавезивати.

"Неопходно је да се прописи поштују, а ако се то не чини, треба изградити систем који то једноставно никоме неће толерисати. Казне су мале или никакве, ретко се и наплате и такву праксу треба променити. Поштовање закона обезбедило би већу сигурност радника, али истовремено и мању могућност послодавцима да заобилазе правила онда када то њима одговара, а најчешће је то на штету радника", каже Орбовић.

Италија: најјачи синдикати Европе

Ових дана у свим централама ЦГИЛ развијене су заставе мира против војне интервенције у Сирији

Међу земљама ЕУ, Италија има највише организованих припадника синдикалних организација, иако половину од око 15 милиона чланова чине пензионери.

Предводе их три највеће националне централе: Италијанска генерална конфедерација рада (ЦГИЛ), Италијанска конфедерација радничких синдиката (ЦИСЛ) и Италијанска унија рада (УИЛ). Прва има 5,7 милиона чланова, друга 4,4 а трећа 2,2 милиона. Листу употпуњавају још четири важнија секторска или независна синдикална удружења.

Централе су раније биле подељене по политичким наклоностима, али те разлике су се умногоме изгубиле нестанком Друге Републике и њене три доминантне странке: комуниста (ЦГИЛ), демохришћана (ЦИСЛ) и социјалиста (УИЛ). То не значи да су синдикати изгубили сваку везу са странкама. Генерална унија рада (УГЛ), која тврди да има 1,9 милиона чланова, блиска је Берлусконијевој партији Народ слободе, а постоји и Синдакато Падано (СП), везан за партију Лига севера.

ЦГИЛ је задржао најборбенији став према властима, што га је удаљило од друге две централе, посебно око питања колективних уговора са владом и удружењем послодаца.

Фрагментација је велика у последње две-три деценије, посебно у јавном сектору, где је 1,3 милиона чланова синдиката подељено између 300 организација од којих 200 има мање од 100 чланова, а 100 мање од десет.

Упркос томе, италијански коментатори сматрају да је пред синдикатима, сем УГЛ и СП, заједничка будућност у складу са циљем постављеним још пре четири деценије.

Све три највеће синдикалне групације организоване су на исти начин: одвојених индустријских федерација радника металне индустрије, јавног сектора, телекомуникација...

Три централе у временима кризе захтевају да питања радника буду у сржи политичких и економских одлука. При том нуде конкретне предлоге: од смањивања пореза запосленим, пензионерима и компанијама које би запослиле нове раднике у наредне две године, преко заштите незапослених и ефикасне борбе против неплаћања пореза до модернизације јавне администрације, не кроз отпуштања већ поједностављивањем њених операција како би биле ефикасне, и смањивања трошкова политике.

Ових дана у свим централама ЦГИЛ развијене су заставе мира против војне интервенције у Сирији. Синдикати се, када затреба, и генералним штрајковима, који паралишу земљу, боре за одржив баланс зарада и пензија, минималну цену рада, права радника имиграната, против дечијег рада.

Бошко Јакшић

Синдикалци држе у шаџи лабуристе

Приликом изјашњавања о свим питањима Лабуристичке партије, синдикати имају чак 50 одсто гласова

Мораћемо да изградимо неку другачију Лабуристичку партију и нов однос са појединим члановима синдиката, рекао је ових дана лидер лабуриста Ед Милибанд, покушавајући својим партијским колегама да каже да не жели више да толерише систем у којем синдикалне вође саме одлучују колико ће чланова синдиката придружити Лабуристичкој партији, а самим тим и колико ће странка имати новца.

Упркос својој жељи да ублажи моћ синдиката на унутарпартијско одлучивање и финансирање странке, Милибанд је наишао на жесток отпор тако да је ипак на прагу да, како наводи лондонски „Индипендент”, разводни своје планове. То се види и по томе што је одмах почео да се додворава синдикатима, обећавајући на конференцији Конгреса синдиката (у који су учлањени скоро сви британски синдикати), како ће лабуристичка влада искоренити „викторијанску” праксу запошљавања, која је експлоатисала раднике.

Колика је јачина и утицај британских синдиката, пре свега на лабуристе, најбоље указује чињеница да ће Милибанд највероватније одустати од намере да смањи број гласова који синдикати имају на партијској конференцији лабуриста. Синдикати држе чак 50 одсто гласова приликом изјашњавања о свим питањима, осим избора лидера лабуриста, где држе трећину свих гласова на партијским конвенцијама.

Додуше, ни синдикалци нису толико свемоћни према лабуристима, будући да знају да код торијеваца немају ни принети такав утицај будући да конзервативци Дејвида Камерона, али и сам британски премијер релативно лако одбацују сваки захтев синдиката и њихових вођа.

Већина британских синдиката је део Конгреса синдиката, основаног 1867. године, али ту су и Шкотски конгрес синдиката и Ирски конгрес синдиката. Од осамдесетих година прошлог века број чланова синдиката постепено опада, тако да је са 13 милиона у 1979. години пао на испод шест милиона чланова прошле године, што је минимум забележен први пут од четрдесетих година.

Ненад Радичевић

КАРЛОВ УГАО

- Ако синдикати воде политику, онда политичари треба да деле свињске полутке.
- Када је Никола Пашић дошао на Трг Маркса и Енгелса, запањено се колика је палата синдиката.
- У Америци је Џими Хофа нестао, а код нас су вође синдиката ту, само паре нестају.
- Фирму „Оптика” воде синдикалци, јер је власт кратковида.
- Ако смо правна држава, онда и криминалци могу да оснују свој синдикат.
- Радници се боре да живе као – вође њихових синдиката.

- Они који не преживе кризу, нека се жале синдикату или градском водоводу.
- Синдикати би требало да буду и узбуњивачи, али и унутар синдиката су потребни узбуњивачи.
- Ако полиција има свој синдикат, зашто нема и војска!?

Драгутин Минић

<http://www.politika.rs/rubrike/Tema-nedelje/Sindikalna-borba-za-privilegije/Hrvatski-Valensa-je-dobro-placen.sr.html>

Хрватски Валенса је добро плаћен

Вилим Рибих има бркове као Лех Валенса из млађих дана. За њега кажу да је најжешћи синдикални лидер у Хрватској, пред којим стрепе министри и премијер Зоран Милановић. Председник је Матице хрватских синдиката, са 64.000 чланова, али за себе тврди да је „један потпуно нормалан и уравнотежен човек”.

– Неразумни су они са друге стране. Терају ме на доследан одговор у заштити интереса наших чланова, па зато некима изгледа да сам радикалан. Друга страна је, наравно, Милановићева влада – каже Рибих за „Политику”.

У Хрватској постоји много малих синдиката, али је по закону обавезно да имају најмање 10 чланова. Како истиче, синдикални лидери и експерти морају да буду добро плаћени, јер „ентузијазам траје две-три године, али након тога долазе жена и троје деце, па нећете цео живот живот бити у ентузијазму”.

– Ако му дате плату мању од заменика министра, он ће се увек трудити да се допадне заменику министра. Он је на руководећем положају и мора да буде плаћен. Један од извора снаге синдиката је у кадровима. Они имају плату на нивоу министара и државних секретара. Ми смо на тржишту и морамо да чувамо своје кадрове. Зато се не додворавамо никоме, зато смо независни и имамо одговарајућу друштвену и материјалну позицију. И зато не можемо да пређемо на другу страну – тврди хрватски „Лех Валенса”.

Неки покушавају да оснују синдикат, па пропадну, напомиње Рибих и додаје да у нафтној компанији ИНА делују само три синдиката, исто колико и у Хрватској електропривреди.

– Чини ми се да је код нас ипак другачија ситуација него код вас у Србији, нема толико „бораније”. Али, рецимо, у здравству имамо 17 синдиката, тамо је ситуација много сложенија. У Хрватској железници има седам синдиката, а у градском превозу у Загребу сигурно нема више од три. Синдикати у Хрватској, а вероватно и у Србији, имају много слабости, али нису ништа гори од осталих институција. И сама држава, и њен судски систем, универзитет, сви су много гори. Онда ни синдикати не могу бити бољи. Превладава фрагментарна свест, где људи немају никакву представу о општем добру. И то се управо види на стању духа у народу – поручује Вилим Рибих.

Б. Билбија

Директори празних џепова

Млади смо почели у „Оптици”, а сада се шегаче са нашим седим главама. Зато не одустајемо. Извући ћемо се – поверовасмо сви у том тренутку

Кад човек умире, на крају се окрене Богу и мисли – биће добро. Држи се до краја, и док се дави, за сламку се хвата.

– Држимо се за њу. Не пуштамо. Остајемо до последњег дана. Опције нема. Ко то од нас очекује, на погрешној је адреси – одлучни су у синдикатима очне куће „Оптика” која броји 290. дан у блокади. У „Независности” и „Савезу самосталних синдиката” има их заједно осамдесетак. Чета од 340 радника спала је на њих, најодлучније.

– То су људи без дилеме – каже радник „Оптике”, синдикалац, у недостатку кадра по потреби шеф, менаџер и сам себи директор.

Држе се од 2008. године, када је фирму купио бизнисмен Драган Ђурић, садашњи председник ФК „Партизан”. Рекао је Ђурић тада да ће познату оптичку кућу створену пре више од пола века дићи на висок ниво. А знали су радници тога трена да је око бацио на локације – око 60 радњи широм Србије на 21.000 квадрата – углавном на ексклузивним местима.

Задесио их је суноврат. Постали су сведоци да је онај што се високо уздизао, још ниже пао. А и они са њим. Изосташе им плате, радни стаж, оверене здравствене књижице, маркице за превоз. И тако до данас, још једног дана блокаде. Нови власник довео је млад менаџмент који је успео немогуће – да првим ударом растера 150 радника пред пензијом који су први радни дан стекли у „Оптици”.

– Упирали су прстом и говорили да смо лопови. Неки нису могли да трпе – слегну раменима јер, каже, не може ни она да трпи, али...

Али остали су.

– Очекивали су да ћемо растурилити имовину. Ни стакло нико узео није. Сећаш се? – обрати се колега снуженој колегиници.

– Доказали смо да нисмо лопови – цикну колегиница.

Напротив. Гађали су Ђурића штрајком три пута. У почетку је био алергичан. При помену речи штрајк, знао је да фркне као мачор. Давало је резултате. Исплаћивао је радницима понеку плату.

– Сада смо га излечили. Постао је имун, па је штрајк изгубио смисао – насмејасмо се слатко.

Једна „Зекстра” или Ветеринарски завод, такође у власништву Ђурића, не дижу главу, а мали „Оптикини” синдикати гризу празних џепова. Од децембра нису примили ни динара. Двадесетак радњи које још раде, сваког дана откључавају и закључавају на време. Услужују муштерије. Продају преосталу робу. Праве промет, прослеђују пазар. Држе радње као да су њихове, а не под хипотекама. Избориће се, верују. Извући ће зарађене плате и доприносе. Набраће дане до пензије. И више.

– Нико нам не треба. Све сами радимо. Директора немамо. Ма најрадије бисмо је преузели. Па ова фирма нешто приходује јер ми радимо. Неки динар пада држави на рачун блокаде. Без нас само катанце могу да ударе – сложни су у синдикатима.

Они продају оптичку опрему, управљају пословима, завршавају рачуноводствене и комерцијалне послове. Чак су решили несугласице са неким добављачима, а кажу да су знали саветовати и поједине директоре.

Можда задојени самоуправљањем и примерима револуционарних синдикалних организација из 19. века, из уста ових радника говори један Едвард Кардељ и радничко преузимање контроле.

– Могли бисмо да оснујемо фирму. Нека нам дају коју радњу. Да пусте да пробамо. Овде се не продаје магла. Имате или немате добре наочаре. Само радња у Кнез Михаиловој приходовала је неколико милиона динара месечно. Чист ћар. А и ко је направио „Оптику“? – упитно ће синдикалац по колегама.

– Да није држава? Ми смо живот у њу уткали. Своју младост. Учили сатима, данима, годинама. Усавршавали се. Неговали клијенте. Градили репутацију. Ширила се „Оптика“ страховито, по целој земљи. Ишли смо у иностранство на усавршавање. Постали врсни дефектолози, лекари, економисти – цакле очи, а колеге уздишу.

Има овде нечег јачег и од самоуправљања. Нешто што не да даље, у ново. Као да се боје да ће све што су имали изгубити. Страх.

– Емоција. То је у питању. Ово није посао. Ово је љубав. Због тога не одустају оне старије жене које сте видели у радњама. Провеле су живот у њима и сад пред крај треба да дигну руке пред неким ко им ни плату не даје. Млади смо почели у „Оптици“, а сада се шегаче са нашим седим главама. Зато не одустајемо. Извући ћемо се – поверовасмо сви у том тренутку.

Или се кад човек умире – окрене Богу?

Кад синдикат постане менаџмент

Осипање радника може угрозити синдикате. Иако су сложни, могу се уочити раслојавања. Један проблем две главе виде на два начина. А и синдикалне оштрице се тупе. Први редови постају филтер између власника и радника, па су свима криви.

Газда је мудрији – игра се са њима као мачка с мачићима. Кад синдикат почне да се претвара у менаџмент, онда је више на другој, него на нашој страни, сумњају радници.

Види то и сада пензионисани, а некада дугогодишњи директор „Оптике“. Срце га боли за колегама, а за „Оптиком“, каже, плаче.

У јавност неће, нити жели реч да каже о приватизацији.

– Пусту да сам са собом оплачем ову кућу. Живу је сахранише – каже пензионисани директор.

Одговор од председника

Борећи се за голи опстанак, синдикати „Оптике“ писали су свима протеклих година, од малтене кафе-куварице до самог државног врха. Нико није одговорио.

– Само смо од Николића добили одговор – кажу синдикалци.

Председника?

– Јашта новинарка. Лично. Рекао је да су 24 спорне приватизације у процесу. На сугестију наше централе синдиката, влада је узела све потребне податке и уврстила и „Оптику”. Николић је рекао да смо на листи – тврде.

Љиљана Перовић

<http://www.politika.rs/rubrike/Tema-nedelje/Sindikalna-borba-za-privilegije/Dostignuce-austrijskih-sindikata-godisnje-14-plata.sr.html>

Достигнуће аустријских синдиката: годишње 14 плата

Социјално партнерство – кључ социјалног мира

Аустријски а потом швајцарски модел решавања перманентних сукоба послодаваца и радничке класе, оба из тридесетих година 20. века, отворили су ново поглавље у Европи: социјално партнерство, заједничко одлучивање представника предузимача и запослених.

Поучени искуствима радничке побуне из 1934, када су социјални немири довели до грађанског рата, у Аустрији је устоличено социјално партнерство. Представници четири коморе – Привредне коморе, Савеза индустријалаца, Радничких комора и Савеза синдиката – договарају се и консензусом одлучују у оквиру Паритетне комисије о колективним уговорима, побољшању услова рада и висини надница.

Синдикати уз то полажу право да ставе вето на одлуке које нису у интересу запослених. Овај модел је Аустрији омогућио да се попне на врх лествице земаља са најбољим условима рада.

Не само да је законом загарантована исплата минимално 14 плата годишње, већ се оне редовно усклађују са годишњом инфлацијом. Слично је и у Швајцарској, где је идеја социјалног партнерства пренета у праксу 1937. године – не би ли се спречило ширење фашизма у конфедерацији.

Немачка је прихватила принцип социјалног партнерства после Другог светског рата, иако оно није донело резултате који могу да се упореде са Швајцарском и Аустријом где практично нема штрајкова, или бар не дужих обустава рада.

У Немачкој се, сходно ситуацији, социјално партнерство понекад погрдно назива „антагонистичком кооперацијом” или „конфликтним партнерством”.

У све три државе власти по аутоматизму прихватају сваки договор који остваре послодавци и синдикати, а у случајевима када нема консензуса држава апелује да се он оствари.

Синдикати су традиционално подељени на оне који су ближи идејама социјалиста и социјалдемократа и на оне више везане за странке десног центра, али страначке наклоности увек су пре свега у функцији интереса радника.

Социјално партнерство је законом устоличено у ЕУ где су социјални партнери Бизнис Јуроп, Централни савез јавних предузећа и Организација малих предузетника, са једне, и Европски савез синдиката, са друге стране.

Милош Казимировић

Отварају фирме да би прехраниле породицу

У Србији тек сваким четвртим предузећем управља жена. – Предузетнице са „дуплим” радним временом

За разлику од земаља Европске уније, у којима су жене власнице 30 до 40 одсто предузећа, у нашој земљи тек сваким четвртим предузећем управља женска рука. У скици за портрет српске предузетнице (најчешће) се налази жена која има 41,9 година, завршену средњу школу и у брзе мутне воде српског бизниса закорачила је зато што су она или њен супруг остали без посла, па је отварање сопствене фирме био једини начин да она и њена породица – преживе.

„Подаци организације 'УНВОМЕН' говоре да свега 25-26 одсто предузећа у нашој земљи држе жене, а однос финансијских институција и инвеститора према женском бизнису битно је другачији него према мушком, с обзиром на то да неписани параграфи обичајног и културног права стоје на путу развоју женског предузетништва.

Иако закон не спречава жену да стави хипотеку на заједничку кућу или стан да би покренула сопствени бизнис, питање је колики ће се број мужева сложити са тим. Друштвено је прихваћено да жена дигне кредит за летовање или зимовање, али не и за куповину неке машине за производњу.

Са друге стране, потпуно је прихваћено да мушкарац стави хипотеку на заједнички стан и да покрене бизнис”, каже Ана Јоловић, менаџерка тима за развој финансијског тржишта у Америчкој агенцији за помоћ развој (УСАИД).

Наша саговорница додаје да пословно окружење и начин на који се у Србији води бизнис женама – не одговара.

„У нашој земљи постоји висок ниво корупције, бирократија је исувише компликована и велики број послова склапа се после радног времена... Многобројне предузетнице жале се да се посао не завршава за канцеларијским столом, већ за кафанским и у 'лову и риболову', где се жене не позивају“, каже наша саговорница.

Она ипак примећује да су се у последњих годину дана услови за (неке) жене предузетнице у Србији побољшали – да би жена добила кредит од Фонда за развој, услов је да она буде директорка фирме и власник 30 одсто капитала, а раније су ти услови били знатно строжи.

Услови за развој женског предузетништва повољнији су у Војводини јер тамо постоји гаранцијски фонд, који има посебне програме за жене предузетнице, а представнице Женске парламентарне мреже у Скупштини Србије једном месечно се састају са женама у бизнису да би чуле са каквим се проблемима оне суочавају и какве законске измене и решења предлажу у циљу побољшавања пословања.

Ана Јоловић ипак констатује да у Србији не постоје потпорни системи који подржавају развој женског предузетништва – радно време вртића и школа не поклапа се са радним временом запослене жене, а у многим градовима у унутрашњости вртићи уопште не раде у летњем периоду. С обзиром на то да већина предузетница има „дупло“ радно време и води рачуна и о остарелим родитељима, оне често немају решење за многобројне породичне проблеме.

„Чињеница да води фирму, жену не ослобађа обавеза у породици“, каже Ана Јоловић и додаје да јој је у живом памћењу остала предузетница из Параћина, која је замолила да паузе на обуци буду сат и по времена јер је имала „обавезу“ да оде кући и постави ручак који је скувала претходно вече – деци, супругу и његовим родитељима који су незапослени.

Председница Удружења пословних жена Србије др Сања Поповић Пантић истиче да чак 88 одсто женских предузећа спада у „микро“ предузећа која запошљавају (до) пет особа и додаје да банкарски у принципу имају више поверења у послове које воде мушкарци „иако су услови за добијање кредита ригорозни за оба пола“.

„Чињеница да су жене власници само 15 одсто некретнина у нашој земљи представља објективну препреку приликом добијања кредита“, каже наша саговорница и додаје да је ово удружење недавно започело нови пројекат под називом „Подршка самозапошљавању жена у перспективним привредним секторима, кроз обуку, менторство и умрежавање“, који подржава Министарство финансија и привреде Владе Републике Србије.

Председник Уније послодаваца Србије Драгољуб Рајић оцењује да женско предузетништво друштво не подржава – због тога много жена ради на црно и то најчешће у сектору услуга (праве колаче, шију или спремају кетеринг).

„Иако родно сензитивна статистика сведочи о томе да сваким четвртим предузећем руководи женска рука, број ових предузећа није већи од 20 одсто, јер многи мушкарци – посебно у грађевинском сектору – отварају засебне фирме које воде на жене и чије 'кормило' предузимају ако њихова фирма пропадне. Пракса говори да се жене најчешће запошљавају у сектору личних или породичних услуга и често су власнице књиговодствених предузећа. Мислим да женама предузетницама највећи проблем представља чињеница да имају 'дупло' радно време – раде и у фирми и код куће и немају подршку државе када је у питању усклађивање професионалног и приватног живота“, оцењује први човек Уније послодаваца Србије.

Катарина Ђорђевић

Плата 400 евра, а дажбине 520

Док у већини земаља ЕУ порези и доприноси оптерећују зараде с око 42 одсто, у Србији је то 64,5 процената, али то није све што послодавци плаћају

Порези и доприноси на зараде

■ На сваких 100 динара плате запосленом послодавац је дужан држави да плати још 64,5 одсто разних дажбина. Највеће су:

Доприноси за Фонд ПИО	24%
Здравствено осигурање	12,3%
Осигурање за случај губитка радног места	3%
Порез на зараде	10%

Извор: Унија послодаваца Србије

Може ли држава да појефтини рад? Да смањи државна оптерећења на зараде, растерети послодавце и омогући им да све оне који код њих сада раде на црно преведу у легалне токове, тако што ће их пријавити да раде, уплаћивати им порезе и доприносе за пензијско и инвалидско и здравствено осигурање и уједно тако пунити касу и буџет. Што би рекли – да вук буде сит, а овце на броју.

Да ли би рад био јефтинији уколико би се недавно увећани доприноси за пензијско и инвалидско осигурање поново смањили (били су 22, а сада су 24 одсто), а да се при том не направи неравнотежа у буџету и настави с редовним исплатама пензија. Како, другачије речено, да решимо проблем с којим се годинама суочавамо – да су нам плате у просеку мале (око 400 евра), а да нам је рад – скуп. По оцени послодаваца и – прескуп.

Драгољуб Рајић председник Уније послодаваца Србије, каже, да је то могуће урадити кроз солидарни порез у јавном сектору где су плате двоструко веће него просечна пензија, па онај коме то не одговара нека напусти јавни сектор који је ионако прекобројан.

Нема, каже он, објективног разлога да намети на зараде у Србији буду већи него у претежном броју европских земаља, где не прелазе 42 одсто. Истовремено послодавац у Србији на сваких 100 динара плате свом раднику држави даје још 64,5 одсто.

Шта је урачунато у ових 64,5 динара? Рајић каже да 24 одсто иде за пензијско и инвалидско осигурање, 12,3 процента на здравствено осигурање, три одсто на осигурање у случају губитка посла и 10 одсто износи порез на зараде, који је међу најнижим у Европи.

Иако при простом сабирању испада да су давања послодавца према држави око 49 одсто, то је тако само на папиру, каже Рајић, па се ствара лажна слика како држава Србија не оптерећује много зараде. У ствари није тако, категоричан је он.

У зараду улазе бруто један и бруто два обрачун који у збиру дају да су плате у Србији заиста оптерећене са 64,5 одсто на сваких 100 динара. Доприноси, који су укалкулисани у ових 64,5 динара, деле се између послодаваца и запосленог. Рачуница је више него компликована, што је велика мањкавост оних који су правили оваква систем обрачуна, каже Рајић и наглашава да у Америци готово свако сам може да израчуна своју бруто плату, јер је поступак обрачуна лак.

У Србији фирма мора да има стручњака за финансије да би обрачунао зараде запослених, критичан је Рајић.

Не сме се, додаје, губити из вида ни чињеница да се основица на зараде повећава сходно висини плате. Основица не може бити иста за оног ко прима 30.000 и 100.000 динара. Онај чија је плата већа од 100.000 динара има још већа оптерећења на зараду и она износе око 66 одсто, каже он. Износ неопорезивог дела зараде је око 11.000 динара.

Како би подигли ниво индустријске производње, поготово у гранама које су највише погођене кризом, као што је случај с текстилном индустријом, БиХ и Словенија су, примера ради, смањили оптерећења на зараде послодавцима за око 30 одсто. То је одавно требало урадити и у Србији.

Рајић тврди да цена рада у дорадним, такозваним лон пословима чини 85 одсто укупне цене производа. Када би се ти издаци смањили за 25 до 30 одсто у текстилним фабрикама би се запослило између 10.000 и 15.000 нових радника, јер би домаћа текстилна индустрија била много конкурентнији на тржишту. Овако српски текстил од четири понуђена посла добије један, јер је рад скуп.

Рајић каже да је тешко рећи где би у овој структури зарада могло да се нешто „уштине”, а да се не направи рупа у буџету који је ионако дефицитаран преко сваке мере, осим да се линеарно смање доприноси и за здравство и за ПИО.

Ј. Петровић-Стојановић

Арапски долари одлажу банкрот

Морамо се научити да трошимо мање него што стварамо, јер ћемо запасти у опасно дужничко коло које нас води у грчки сценарио

Спољни дуг Србије у другом тромесечју, државе и привреде, смањен је за 650,9 милиона евра и на крају јуна износио је 26,1 милијарду евра, објавила је Народна банка Србије. Иако је том смањењу највише допринела држава превременом отплатом дуга Лондонском клубу поверилаца од 485 милиона евра, јавни (државни) дуг Србије повећан је у августу за 73,2 милиона евра, тако да је износио 19,15 милијарди евра, што је 58,3 одсто бруто домаћег производа, саопштила је Управа за јавни дуг.

Тим поводом први потпредседник владе Александар Вучић изјављује да нам предстоје реформе са „много зноја, суза и проблема”.

Оно што се више никако не може одлагати је фискална консолидација, односно промена досадашњег начина прикупљања пара у државну касу и њиховог трошења.

– Колико код били болни резони које захтева фискална консолидација она је основна претпоставка успешности свих реформи које воде оживљавању наше економије и будућем привредном расту – изричит је Стојан Стаменковић, један од аутора „Макроекономских анализа и трендова” Економског института.

Иако реконструисана влада најављује озбиљне реформе економије, Стаменковић сматра да је сада Србији потребан и нови аранжман са Међународним монетарним фондом за рефинансирање доспелих отплата девизног дела државног дуга. Зато што је „одлагање отплате доспелих кредита, или отплата неких скупих кредита, услов успешног развоја у наредним годинама”. Другим речима, морамо се научити да трошимо мање него што стварамо, јер ћемо запасти у опасно дужничко коло које нас води у грчки сценарио у коме нема развоја.

Без аранжмана са ММФ-ом за рефинансирање спољног дуга Србија би лако могла да склизне у банкрот, сматра сарадник Економског института Бошко Живковић.

– Али, ако рефинансирање доспелог дуга 2017. године буде по већим каматама него данас, то би значило ново оптерећење буџета, даљи раст дефицита и смањење способности да се дуг враћа – указује Живковић.

И Милојко Арсић, професор београдског Економског факултета, сматра да је приоритетни задатак економских власти да у 2014. значајно смање мањак у државној каси и да обезбеде паре за његово финансирање. Али, то неће бити лако.

– У кратком року није могуће тржишно рефинансирање скупих кредита јефтиним, а повољни билатерални међудржавни аранжмани нису много вероватни. Али ако се таква шанса појави, треба је искористити, као што је то рађено током ове године – сматра Арсић.

Први потпредседник владе ипак сматра да је то могуће. За покривање редовних обавеза и превремено враћање „тешких кредита”, Вучић је најавио могућност да од Уједињених Арапских Емирата Србија добије веома повољан зајам између две и три милијарде долара. Он рачуна да би рок отплате могао да буде 20 до 30 година. Према његовим речима, ова позајмица нашој земљи треба да омогући да преброди тежак период, да створи услове за успешно спровођење реформи, бољи пословни амбијент и веће запошљавање људи.

Према последњем рапорту Министарства финансија, за отплату дуга до краја ове године држава треба да издвоји 1,83 милијарде евра. Али, по процени Фискалног савета, отплата главнице у 2014. години „тешка је” 3,5 милијарди евра, а за камате мораће да се издвоји још 1,2 милијарде евра. Аутори МАТ-а указују да трошкови отплате кредита достижу врхунац у 2017. и 2019. години.

Милојко Арсић сматра да би за спречавање банкрота и држава морала нешто да учини.

– Најважније је да се усвоји буџет за наредну годину у коме ће се фискални дефицит смањити са овогодишњих 5,5 одсто БДП на око три до 3,5 одсто, као и да се усвоје средњорочне мере које ће обезбедити да се буџетски дефицит елиминише у наредне три или четири године – убеђен је он. – Неопходно је и да се уведу чврста ограничења којима би се спречио раст јавног дуга због одобравања државних гаранција или преузимања обавеза због могућих проблема у банкарском сектору.

У супротном, погоршање стања у државним финансијама угрозило би од почетка године скроман опоравак привреде Србије.

А. Микавица

СИЕПА: За субвенције за радна места дато 300 милиона евра

Бета

Председник Агенције за страна улагања и промоцију извоза (СИЕПА) Александар Милорадовић рекао је данас да је од 2006. године за субвенције радних места из буџета издвојено 300 милиона евра које су донеле милијарду и по евра инвестиција.

- Бројеви говоре да један евро из државне касе, генерише пет евра инвестиција. Треба рећи да се тај један евро врати у просеку за 17 месеци. У случају Јуре из Раче, кроз разне доприносе и порезе тај новац је враћен за 11 месеци - истакао је Милорадовић за Радио-телевизију Србије (РТС).

Према његовим речима, новац за отварање нових радних места добило је 140 домаћих и 117 страних страних компанија.

Кроз пројекте СИЕПЕ страни инвеститори су добили око 4.800 евра за отворено радно место, док су домаће компаније добиле 4.700 евра.

- Домаћи и страни инвеститори су потпуно изједначени, ми чак немамо ни категорију страни инвеститор - оценио је он упитан да ли држава субвенцијама фаворизује стране инвеститоре.

Милорадовић је нагласио да су се инвеститори који су добили субвенције обавезали да не могу плате радника да буду ниже од 20 одсто изнад републичког минималца.

Додао је да се је због неиспуњавања те обвезе раскинуто око 50 одсто уговора и да је наплаћено 15 банкарских гаранција.

УКИДА СЕ СОЦИЈАЛНА ФУНКЦИЈА ДРЖАВНИХ ФИРМИ

Чека нас поскупљење струје, воде, грејања...

Катарина Марковић

Јавна предузећа ће ускоро изгубити своју социјалну функцију и почети да пружају услуге и продају добра по тржишним ценама, најављују за “Блиц” из Министарства привреде. То значи, исте цене гаса и грејања, а за око 20-30 одсто скупљу струју, воду и комуналије.

Када би се сада ово применило, домаћинства са просечном потрошњом би само по основу скупље струје, воде и комуналија, према рачуници “Блица”, морала да издвоје додатних 1.345 динара месечно.

Већ сада нека јавна предузећа, попут „Србијагаса“, нуде своја добра по тржишним ценама. Када је 1. септембра Агенција за енергетику дала зелено светло за поскупљење гаса од 4,4 одсто, истакнуто је да је нова цена гаса усклађена са реалним трошковима по којима ово предузеће купује гас из увоза и домаће производње.

- Цена гаса ће се убудуће мењати када дође до промене увозне цене и до промене курса долара - каже за “Блиц” Љуба Маћић, директор Агенције за енергетику.

Слична је ситуација и са грејањем чије су цене повећане уредбом владе која прописује методологију за израчунавање максималне цене.

- Ми већ сада тржишно послујемо јер на једној страни имамо ЕПС и „Србијагас“ којима на време морамо плаћати струју и гас, а наш новац је на другој страни код грађана и корисника, тако да нам је степен наплате од пресудне важности - тврди за “Блиц” Петар Домановић, директор ЈКП Чачак.

ОЛАКШИЦЕ И ЗА ГРЕЈАЊЕ

У Министарству енергетике очекују да ће до 15. октобра бити усвојене измене Уредбе о енергетски заштићеном потрошачу. То ће омогућити да најсиромашнија домаћинства, осим струје и гаса, добију и олакшице за грејање. Према важећој Уредби, енергетски заштићени потрошачи имају право да добију између 120 и 250 киловат-сати бесплатне струје месечно.

Он, међутим, додаје да би због недавног поскупљења гаса и струје требало урадити нову калкулацију трошкова.

На путу ка тржишном пословању јавних предузећа грађани би требало да очекују постепено поскупљење струје за око 20-30 одсто и то у наредне две до три године.

Лазар Крњета, председник пословног удружења комуналних предузећа КОМДЕЛ, каже за

“Блиц” да Србија има најнижу цену воде у региону која би требало да буде повећана за око 20-30 одсто, и то не у свим градовима где је већ тржишна цена успостављена.

- Просечна месечна потрошња воде за једну породицу тренутно износи око 500 динара, тако да повећање не би утицало на животни стандард, а допринело би одрживости ових система. Иста је ситуација са свим осталим комуналним услугама, попут изношења смећа којима је преко потребно поскупљење - тврди Крњета.

Синдикати и послодавци: Смањити порез, повећати плате

Тањуг

Представници синдиката и послодаваца сагласни су да би требало смањити порез на зараде, и увести прогресивно опорезивање прихода и имовине, али да би пре тога пажљиво требало одредити механизме по којима би се тај модел спроводио и да би новац био искоришћен у праве сврхе.

Потпредседник Асоцијације малих и средњих предузећа Милан Кнежевић сагласан је са тим да се намети на рад морају смањити. Навео је да се морају елиминисати узроци који генеришу незапосленост, а то су на првом месту изузетно велика захватања и високи порези и доприноси.

Кнежевић је изјавио да је оптерећење за послодавца и то што на његов терет пада боловање до месец дана, трошкови превоза радника, трошкови за плаћање отпремина, топли оброк, регрес, накнада за инвалиде.

- Пословање у реалном сектору постало је не само неисплативо, него немогуће - оценио је он.

Према његовим речима, ако се привреда не растерети, Србија ће сваке године имати све већи број незапослених, а потребна је и борба против сиве економије и људи који не пријавују раднике.

- Ако кажемо да има између 300.000 и 500.000 непријављених радника, па то је онда потенцијал. Ако то не уведемо у легалне токове, сви економски потези у будућности су бесмислени - рекао је Кнежевић.

Према речима Кнежевића, који је власник конфекције Модус, у текстилној индустрији и највећем делу произвођачког сектора, плате су изузетно мале, тако да би у случају да се смањи порез на зараде, он тај новац искористио за увећање плате.

- Ако би се то смањење пореза искористило за повећање плате радницима, држава би значајан

део привукла кроз потрошњу, а кроз повећање плате повећали би се приходи од пореза и доприноса - рекао је Кнежевић.

Он је оценио да би укупно растетећење плате могло бити између девет и 12 одсто.

- Нико се не пита шта ако не растеретимо привреду. Невероватно је да се не ставља у један однос и чињеница да имамо изузетно високу стопу пореза и доприноса у европским размерама, а да са друге стране имамо најнижу купову моћ и стандард грађана - оценио је Кнежевић.

Представници Савеза самосталног синдиката Србије (С С С С) указују да би требало пажљиво одредити механизме по којима би се модел прогресивног опорезивања спроводио.

- И раније смо се залагали за то да се иде ка прогресивном опорезивању и да сви поднесу терет кризе поједнако - казао је Зоран Михајловић из тог синдиката.

Он је навео да би такав модел могао да допринесе стварању јаке социјалне државе која би заиста штитила најугроженије грађане.

Михајловић је рекао да би требало пажљиво размотрити механизме, односно да се успостави добра контрола како би се знало на који начин се троши новац који је на тај начин стигао у буџет.

Најављене реформе у погледу смањења фискалног оптерећења зарада прихватљиве су и за Унију послодаваца Србије.

Та организација је у јулу представила истраживање које је показало да би новац који би био ослобођен смањењем пореза и доприноса на зараде, око 64 одсто послодаваца дало на повећање плата запослених и на повећање профита, а 32 одсто послодаваца би их усмерило искључиво на плате запослених.

Како су показали резултати истраживања Уније послодаваца Србије и консултантске куће ЦЕФЕ Србија, које је обухватило предштавнике 202 малих, средњих и великих предузећа, четири одсто директора или менаџера би та средства дало искључиво за повећање профита.

Представници тих организација, који су спровели истраживање током првих пет месеци ове године, указали су раније да би се смањење фискалног оптерећења зарада позитивно одразило на запосленост, односно задржавање постојећих и отварање нових радних места, као и на повећање зарада запослених.

Тренутно пореско оптерећење зарада износи 68,19 динара на сваких 100 динара нето зараде запосленог.

Истраживање је показало да 191 послодавац сматра да би у просеку било потребно - смањити фискално оптерећење зарада за око 40 одсто у односу на садашњи ниво.

100.000 богаташа уопште не плаћа порез на зараде

Сузана Лакић

Сто хиљада богатих који не плаћају порез на зараде и 600.000 радника, односно њихових послодаваца који раде на црно, биће такође мета Владе у оквиру пореских реформи. Како сазнаје “Блиц”, на удару ће бити естрада, инстант богаташи, али и бројни тајкуни који данас, бар званично, и не примају плату.

Министар финансија Србије Лазар Крстић изјавио је да се разматра неколико опција у припреми пореске реформе и да ће предлог измена пореских закона завршити у наредних месец дана. Сарађиваће, каже, са неколико институција, па и Фискалним саветом, али да детаље неће износити у јавност пре него што реформа буде договорена.

Поред екстрапореза на примања већа од 100.000 динара, измена пореских закона, према актуелној идеји, укључивала би и шест одсто запослених који зарађују и по неколико хиљада евра месечно, али избегавају било какво плаћање намета на плате. Овом мером у Немањиној 11 планирају да надоместе део мањка који би настао смањењем намета на зараде који плаћају послодавци, а висок дефицит, према актуелним предлозима, покушаће смањити и увођењем реда у сиву зону.

Извор “Блица” тврди да би се порез на зараде од богаташа и могао наплатити, али да очекивања од рада на црно нису велика.

- Око 60 одсто промета робе и услуга није опорезовано, а практично је тек петину сиве зоне могуће довести у ред. Велики број људи су шверцери на пијаци, само на Бувљаку у Панчеву се годишње прометује око 200 милиона евра робе. Истовремено је готово немогуће легализовати хаузмајсторе, студенте који дају часове по кућама и многе друге услуге - тврди наш извор из Владе Србије.

DRAGOLJUB VUKADINVIĆ
„Metalac“

Dodatni porez na zarade zaposlenih sigurno ne bih platio kao poslodavac. Oni kojima država povećava namete treba da se žale državi, a ne meni. Nameti su i sada visoki, pa oni koji imaju plate preko 100.000 dinara, već plaćaju dosta. Rešenje je u smanjenju sve ekonomije.

RADOSLAV VESELINOVIĆ
„Galeb grupa“

Ukoliko poslodavac nema finansijske mogućnosti, radnici bi dodatni mesečni porez trebalo da plaćaju sami, što praktično znači umanjenje zarade. U suprotnom, poslodavac bi mogao da napravi kompromis i da dodatni namet podeli sa svojim radnicima.

BRANIMIR BOŠKOVIĆ
„Telefonija“

Apsolutno bih bio spreman da ljudima koji vode pokrijem dodatni porez. Zaposlene sa većim primanjima sigurno treba opteretiti više jer nije u redu da krizu jednako podnose oni koji primaju minimalac i oni koji zaraduju mnogo više.

На потезу би требало да буду теренске инспекције. Могло би се очекивати забрана продаје готових производа на пијацама, текстила, електроматеријала, прехранбених производа... Инспекције би могле да промене радно време, да раде ноћу када угоститељи углавном држе раднике на црно. Веће контроле биће и на грађевинама.

Председник Уније послодаваца Србије Драгољуб Рајић каже да су досадашњи резултати били слаби јер инспекције нису имале довољне капацитете, па их је било лако и подмитити. Зато је ова организација Влади Србије као кључ проблема предложила инспекције и то обједињене. Практично, пет до десет инспекција које би чиниле укупно тридесетак људи, проверавало би рад послодаваца. На тај начин, твди Рајић, корупција би била сведена на минимум, а резултати бољи.

Рада „на црно“ има у свим гранама привреде, највише у грађевинарству, пољопривреди, трговини и угоститељству (скоро 15 одсто), те текстилној индустрији. Ако се узме средња процена - да у Србији има 600.000 оваквих радника, рачуница каже да држава на основу неплаћених доприноса губи 5,4 милијарде евра годишње.

Одговори на дилеме грађана о екстрапорезу

1 Шта је са оним грађанима који су узели кредит на бази висине зараде?

1 Екстрапорез се плаћа на нето плату, значи званично се зарада не мења.

2 Опорезује ли се једна велика плата од које живи цела породица?

2 Увођење додатног пореза подразумева и олакшице за супружнике и децу.

3 Порез се рачуна по породици или по запосленом?

3 Екстрапорез се плаћа на зарadu запосленог.

4 Шта када је рата за стан већ пола плате?

4 И након плаћања екстрапореза, рата остаје иста.

Здравствене књижице за труднице тек од октобра

М. Р.

Труднице и породиље којима нису уплаћени доприноси, али и деца чије родитеље мучи исти проблем моћи ће да овере здравствене књижице тек од октобра, пошто је председник Скупштине Небојша Стефановић најавио да ће закон којим ће се то омогућити бити на дневном реду до краја октобра.

Ово је друга најаву овог закона јер је прва била у јуну и требало је да почне да се примењује од јула.

- У међувремену су одрађене све консултације са РФЗО и сва техничка усаглашавања - рекли су за „Блиц“ из Стефановићевог кабинета и додали да РФЗО треба да обезбеди средства за спровођење тог закона.

РТВ

http://www.rtv.rs/sr_lat/drustvo/sindikat:-hitno-uvesti-red-u-policiju_421445.html

Синдикат: Хитно увести ред у полицију

БЕОГРАД

Полицијски синдикат Србије позвао је данас министра унутрашњих послова Ивицу Дачића и директора полиције Милорада Вељовића да хитно уведу ред у МУП и не допусте даље медијско обрачунавање у којем се највиши руководиоци полиције "без доказа" приказују као корумпирани и криминалци.

Председник тог синдиката Вељко Мијаиловић навео је да се у медијском обрачуна руководиоца полиције најчешће користе "измишљотине и трачеви".

"Зарад нечијих личних интереса и функција цела полиција се практично приказује као неспособна и корумпирана, што није истина.

Уколико неко има доказе за криминалне радње, треба да их преда тужилаштву или Сектору унутрашње контроле", објаснио је Мијаиловић.

Он је затражио и да тужилаштво и Сектор унутрашње контроле испитају основаност оптужби које се износе у медијима.

"Ако се оптужбе против врха полиције покажу као тачне, да буду процесуирани, али ако се покажу као неистине, смишљено пуштене у јавност да се заштити нечија функција, онда ти који су то урадили да одговарају", навео је Мијаиловић.

Мијаиловић је додао да нико није незаменљив нити безгрешан, али је недостојно чина користити медије као средство за спречавање смењивања и тиме омаложавати рад хиљада полицајаца.

Лист Куир данима објављује текстове у којима су као корумпирани означени Вељовић и инспектор Богдан Пушић, шеф радне групе Управе криминалистичке полиције задужене за расветљавање 24 спорне приватизације.

Начелник београдске полиције критикује Вељовића

Чињеница је да истраге о нападу на америчку и немачку амбасаду иду споро и да то тапка у месту, изјавио је Куриру начелник београдске полиције Бјелић, напомињући да се "зна ко руководи дирекцијом" и да се "за овако озбиљне ствари мора ићи и до нивоа директора", пошто "објективна одговорност не може да се заврши само на једном нивоу".

Сад је то у надлежности тужилаштва, додао је генерал Бјелић, али се питам коме је то у интересу у МУП, а неком сигурно јесте.

Читаоци сами могу да процене зашто тад неко дисциплински није сносио одговорност, ако већ није било довољно доказа за кривичну одговорност, сматра Бјелић.

Он је нагласио и да криминалне групе у МУП морају бити почишћене, али се то не дешава, за шта, како је рекао, треба да се пита директор полиције Милорад Вељовић.

"На те криминалне групе треба реаговати благовремено. Сви они који ћуте морају објаснити ко им је наложио да ћуте и зашто. Немају ниједно оправдање да ћуте, морају да реагују", нагласио је Бјелић.

Зашто поједине истраге тек сад крећу, упитао је Бјелић, а зна се кад се десила пљачка у Колубари и неке друге, примера ради.

Треба да се каже ко је тад наредио да се те истраге стопирају, а сад да се спроводе, сматра Бјелић и напомиње да директор полиције "треба да пресече, а ако трпи притиске, треба да каже ко му је наредио да не сме да удари на криминалне групе у МУП".

Примера ради, додао је Бјелић, о хапшењима у случају Галеника сазнао сам из новина.

Немам ниједан податак о тим акцијама, иако се то ради на мом терену. Исти је случај и са хапшењима у вези с Колубаром, прецизирао је Бјелић.

Он тврди да Вељовић, по питању привредног криминала, ради без икаквих консултација са њим и да је из тог дела искључен.

За све морам да питам и тражим сагласност, а они ме не обавештавају ни о чему, указао је Бјелић.

Упитан шта највише замера Вељовићу у руковођењу МУП, Бјелић је одговорио да директор полиције "није доследан".

"Не могу појединци да буду привилеговани. Вељовић треба да буде на страни оних који раде исправно, а не оних који се с њим друже, а праве пропусте", нагласио је Бјелић.

СТУДИО Б

Синдикати и послодавци: Смањити порез, повећати плате

Извор : Тањуг

Представници синдиката и послодаваца сагласни су да би требало смањити порез на зараде увести прогресиво опорезивање прихода и имовине и одредити механизме по којима би се тај модел спроводио, да би новац био искоришћен у праве сврхе.

Потпредседник Асоцијације малих и средњих предузећа Милан Кнежевић сагласан је са тим да се намети на рад морају смањити. Навео је да се морају елиминисати узроци који генеришу незапосленост, а то су на првом месту изузетно велика захватања и високи порези и доприноси.

Кнежевић је изјавио Тањугу да је оптерећење за послодавца и то што на његов терет пада боловање до месец дана, трошкови превоза радника, трошкови за плаћање отпремина, топли оброк, регрес, накнада за инвалиде.

"Пословање у реалном сектору постало је не само неисплативо, него немогуће", оценио је он. Према његовим речима, ако се привреда не растерети, Србија ће сваке године имати све већи број незапослених, а потребна је и борба против сиве економије и људи који не пријавују раднике.

"Ако кажемо да има између 300.000 и 500.000 непријављених радника, па то је онда потенцијал. Ако то не уведемо у легалне токове, сви економски потези у будућности су бесмислени", рекао је Кнежевић.

Према речима Кнежевића, који је власник конфекције Модус, у текстилној индустрији и највећем делу произвођачког сектора, плате су изузетно мале, тако да би у случају да се смањи порез на зараде, он тај новац искористио за увећање плате.

"Ако би се то смањење пореза искористило за повећање плате радницима, држава би значајан део привукла кроз потрошњу, а кроз повећање плате повећали би се приходи од пореза и доприноса", рекао је Кнежевић.

Он је оценио да би укупно растетећење плате могло бити између девет и 12 одсто.

"Нико се не пита шта ако не растеретимо привреду. Невероватно је да се не ставља у један однос и чињеница да имамо изузетно високу стопу пореза и доприноса у европским размерама, а да са друге стране имамо најнижу купову моћ и стандард грађана", оценио је Кнежевић.

Представници Савеза самосталног синдиката Србије (С С С С) указују да би требало пажљиво одредити механизме по којима би се модел прогресивног опорезивања спроводио.

"И раније смо се залагали за то да се иде ка прогресивном опорезивању и да сви поднесу терет кризе поједнако", казао је Тањугу Зоран Михајловић из тог синдиката.

Он је навео да би такав модел могао да допринесе стварању јаке социјалне државе која би заиста штитила најугроженије грађане.

Михајловић је рекао да би требало пажљиво размотрити механизме, односно да се успостави добра контрола како би се знало на који начин се троши новац који је на тај начин стигао у буџет.

Најављене реформе у погледу смањења фискалног оптерећења зарада прихватљиве су и за Унију послодаваца Србије.

Та организација је у јулу представила истраживање које је показало да би новац који би био ослобођен смањењем пореза и доприноса на зараде, око 64 одсто послодаваца дало на повећање плата запослених и на повећање профита, а 32 одсто послодаваца би их усмерило искључиво на плате запослених.

Како су показали резултати истраживања Уније послодаваца Србије и консултантске куће ЦЕФЕ Србија, које је обухватило предштаннике 202 малих, средњих и великих предузећа, четири одсто директора или менаџера би та средства дало искључиво за повећање профита.

Представници тих организација, који су спровели истраживање током првих пет месеци ове године, указали су раније да би се смањење фискалног оптерећења зарада позитивно одразило на запосленост, односно задржавање постојећих и отварање нових радних места, као и на повећање зарада запослених.

Тренутно пореско оптерећење зарада износи 68,19 динара на сваких 100 динара нето зараде запосленог.

Истраживање је показало да 191 послодавац сматра да би у просеку било потребно смањити фискално оптерећење зарада за око 40 одсто у односу на садашњи ниво.